
Řekni mi svůj sen

Ashley Pattersonová se ve chvatu sprchovala, aby nepřišla pozdě do práce, když uslyšela nějaký zvuk. Vypadalo to, jako by se otvíraly či zavíraly dveře. Zavřela sprchu a s tlukoucím srdcem naslouchala. *Bylo však ticho.* Chvíli se ani nepohnula, tělo pokryté třpytícími se kapičkami vody. Potom se rychle osušila a opatrně vešla do ložnice. Zdálo se, že všechno je v pořádku. *Je to jen další výplod té mé pitomé fantazie. Musím se obléknout.* Přistoupila k prádelníku, otevřela zásuvku a nevěřila svým očím. Někdo se jí hrabal ve spodním prádle. Všechny její podprsenky a kalhotky byly v jednom chumlu, přestože je měla vždycky pečlivě srovnané na dvou hromádkách.

Ashley se náhle zvedl žaludek. Rozepnul si snad zip u kalhot, vzal její kalhotky a třel se o ně? Představoval si, že ji znásilňuje? Znásilňuje a vraždí? Uvědomila si, že se jí špatně dýchá. *Měla bych jít na policii, ale asi by se mi vysmáli.*

Chcete, abychom zahájili pátrání, protože si myslíte, že se vám někdo přehraboval v prádelníku?

Někdo mě sledoval.

Viděla jste ho?

Ne.

Vyhrožoval vám někdo?

Ne.

Víte o někom, kdo by vám chtěl ublížit?

Ne.

Nemá to smysl, pomyslela si zoufale Ashley. Nemohu jít na policii. Kladli by mi takovéhle otázky, a já bych vypadala jako blázen.

Co nejrychleji se oblékla a nemohla se už dočkat, až bude pryč z bytu. *Budu se muset přestěhovat. Odstěhuju se někam, kde mě nebude moci najít.*

Sotva ji to však napadlo, zmocnil se jí pocit, že se to nedá provést. *On ví, kde bydlím a kde pracuji. A co vím já o něm? Nic.*

Odmítala mít v bytě zbraň, protože nenáviděla násilí. *Ale teď potřebuju něco na svou obranu,* pomyslela si Ashley. Šla do kuchyně, vytáhla nůž na maso, odnesla ho do ložnice a schovala do zásuvky u postele.

Možná jsem to prádlo pomíchala sama. Pravděpodobně k tomu došlo takhle. Nebo je to jen má iluze?

Ve vstupní hale v přízemí byla ve schránce obálka se zpáteční adresou: „Střední škola pro bedfordskou oblast, Bedford, Pensylvánie.“

Ashley tu pozvánku četla dvakrát:

Setkání po deseti letech!

Adresováno: boháčům, chudákům, žebrákům i zlodějům. Nepřemýšleli jste často o tom, jak se daří vašim spolužákům posledních deset let? Máte příležitost dozvědět se to o víkendu 15. června na velkolepém setkání. Program: jídlo, pití, velký orchestr a tanec. Přijďte se pobavit.

Vyplňte a odešlete přiloženou přihlášku, abychom věděli, že přijedete. Všichni se už na vás těší.

Cestou do práce Ashley přemýšlela o pozvánce. „Všichni se už na vás těší.“ *Všichni, kromě Jima Clearyho,* pomyslela si hořce.

„Chci si tě vzít za manželku. Můj strýc mi nabídl opravdu dobrou práci ve své reklamní agentuře v Chicagu... Vlak do Chicaga odjíždí v sedm ráno. Odjedeš se mnou?“

A vzpomněla si, jak trpěla, když na Jima, kterému důvěřovala a na kterého spoléhala, čekala marně na nádraží. Rozmyslel si to, ale neměl dost odvahy přijít a říct jí to. Místo toho ji nechal samotnou sedět na nádraží. *K čertu s tou pozvánkou. Nikam nepojedu.*

Ashley obědvala s Shanem Millerem v TGI Friday's. Seděli v boxu a mlčky jedli.

„Tváříš se ustaraně,“ řekl Shane.

„Promiň.“ Ashley chvíli váhala. Měla chuť mu povědět o prádelníku, ale připadalo jí to hloupé. *Někdo se hrabal v tvém prádelníku?* Místo toho řekla: „Přišla mi pozvánka na sjezd naší třídy po deseti letech.“

„Pojedeš tam?“

„Určitě ne,“ pronesla ostřeji než chtěla.

Shane Miller na ni zvědavě pohlédl. „A proč ne? Mohlo by to být zábavné.“

Bude tam Jim Cleary? Má ženu a děti? Co by jí asi řekl? „Je mi to líto, ale nemohl jsem tenkrát za tebou přijít na nádraží. Lituji, že jsem ti lhal, že si tě chci vzít?“

„Nepojedu tam.“

Ashley se však nedařilo na pozvánku zapomenout. *Bylo by hezké setkat se s bývalými spolužačkami*, uvažovala. S několika, zejména s Florence Schifferovou, si byly dost blízké. *Ráda bych věděla, co dělá a jak se má.* A taky byla zvědavá, zda se změnilo městečko Bedford.

Ashley Pattersonová vyrostla v Bedfordu v Pensylvánii, v malém městečku vzdáleném dvě hodiny východně od Pittsburghu, hluboko v Alleghenských horách. Její otec byl šéfem bedfordské okresní Pamětní nemocnice, jedné ze stovek špičkových nemocnic v zemi.

Bedford byl báječným místem pro dospívání. Byly tu parky, kde se daly pořádat pikniky, řeky na rybaření a po celý rok spousta různých společenských událostí. Ashley ráda jezdila do Big Valley, kde byla kolonie sekty Amišů. (Protestantská sekta, která se v 17. století oddělila od Mennonitů – původně holandské evangelické sekty, odmítající vojenskou službu i ostatní služby státu. Pojmenována je podle svého zakladatele Jacoba Ammanna. V Americe působí od 18. století. Amišové se vyznačují prostým oblékáním, žijí v primitivní zemědělské společnosti a odmítají výhody moderní civilizace, zejména techniku. – pozn. překl.) Nebylo nic neobvyklého vidět tam koně táhnoucí amišské kolesky s různobarevnými plachtami – barva závisela na stupni ortodoxie jejich majitelů.

Pořádaly se večery v Tajuplné vesnici, ochotnická představení a velké dýňové festivaly. Ashley se usmála při vzpomínce na ty zašlé hezké časy. *Možná se tam přece jen rozjedu*, pomyslela si. *Jim Cleary nemůže mít v sobě tolik drzosti, aby se tam ukázal*

Ashley pověděla o svém rozhodnutí Shaneu Millerovi. „Koná se to od pátku za týden,“ řekla. „Vrátím se v neděli večer.“

„Prima. Dej mi vědět, v kolik hodin budeš zpátky. Vyzvednu tě na letišti.“

„Díky, Shane.“

Když se Ashley vrátila z oběda, vešla do své pracovní kóje a zapnula počítač. K jejímu údivu se na obrazovce monitoru začala míhat sprška pixelů a skládala se v jakýsi obraz. Ohromeně na to zírala. Body se formovaly v její portrét. A zatímco to Ashley s hrůzou sledovala, nahoře na obrazovce se objevila ruka držící řeznický nůž. Pak se ruka rychle přiblížila k jejímu obrazu, připravená vrazit jí ten nůž do krku.

Ashley vykřikla: „Ne!“

Vypnula monitor a vyskočila ze židle.

Shane Miller k ní přispěchal. „Ashley! Co se stalo?“

Celá se třásla: „Na... obrazovce...“

Shane zapnul počítač. Objevil se obrázek kotěte hrajícího si s klubkem vlny na zeleném trávníku.

Shane se otočil a zadíval se na zmatenou Ashley. „Co...?“

„Ono to... ono to zmizelo,“ zašeptala.

„Co zmizelo?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Jen... jen jsem v poslední době nějak vystresovaná. Shane, promiň.“

„Proč nezajdeš za doktorem Speakmanem?“

Ashley znala dr. Speakmana už z dřívějšíka. Byl to podnikový psycholog, kterého společnost najala, aby radil počítačovým esům, jak se ubránit stresu. Nebyl to lékař, ale byl inteligentní a chápavý, a leckdy přišlo vhod mít si s kým popovídat.

„Půjdu k němu,“ řekla Ashley.

Doktor Ben Speakman byl coby padesátník úplným patriarchou v téhle studnici mládí. Jeho kancelář v odlehleém koutě budovy byla tichá oáza s nenucenou atmosférou a vším komfortem.

„Včera v noci jsem měla strašný sen,“ řekla Ashley a zavřela oči, aby si ho oživila. „Utíkala jsem. Byla jsem v obrovské zahradě plné květin... A ty květiny měly podivné, ohyzdné obličejy... Křičely na mě... Nerozuměla

jsem, co říkaly. Jen jsem stále někam utíkala... Nevím, co...“ Zarazila se a otevřela oči.

„Neutíkala jste pryč od něčeho? Nepronásledovalo vás něco?“

„Nevím. Myslím... myslím, že mě někdo sleduje, doktore Speakmane. Zní to šíleně, ale – mám dojem, že mě chce někdo zabít.“

Chvilí si ji pozorně prohlížel. „Kdo by vás chtěl zabít?“

„Já... nemám zdání.“

„Viděla jste, jak vás někdo sleduje?“

„Ne.“

„Bydlíte sama, že?“

„Ano.“

„Chodíte s někým? Myslím tím, zda někoho milujete?“

„Ne, teď právě ne.“

„To znamená, že jste už nějakou dobu... chci říct, že někdy, chybí-li v životě ženy muž... no, může to u ní vyvolat jisté fyzické napětí...“

Aha, snaží se mi naznačit, že bych si potřebovala pořádně za... Nemohla se přinutit doříct to slovo. Uslyšela otce, jak se na ni rozkřikl: „Tak tohle slovo už nikdy nevyslovuj. Lidé by si mysleli, že jsi děvka. Žádný slušný člověk neřekne ‚šoustat‘. Kam chodíš na takové výrazy?“

„Myslím, že jste jenom přepracovaná, Ashley. Věřte mi, že se tím nemusíte trápit. Je to pravděpodobně jen vnitřní napětí. Neberte si to tak a víc odpočívejte.“

„Pokusím se.“

Shane Miller na ni čekal. „Co říkal doktor Speakman?“

Ashley se přinutila k úsměvu. „Řekl mi, že jsem v pořádku. Jsem prý jen přepracovaná.“

„Dobrá, tak s tím musíme něco udělat. Pro začátek, nechceš po zbytek dnešního dne odpočívat?“ řekl hlasem plným obav.

„Děkuju.“ Podívala se na něho a usmála se. Je to hodný člověk. A dobrý přítel.

On to být nemůže, pomyslela si Ashley. On ne.